

Čtení na pokračování,
Část padesátá první:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola XIII/4

První zlo, které mělo Nektaria zasáhnout, přišlo prostřednictvím samotného metropolity Meletia. Jednoho jarního odpoledne roku 1918 navštívil metropolita Aeginu spolu se svým mladým diákonem Athenagorem¹. Byl oficiálně přivítán starostou, a při té příležitosti vyjádřil přání setkat se okamžitě s Nektariem v nějaké neodkladné záležitosti.

Starosta věděl, že by bylo jedině správné, aby metropolita pobýval v jeho domě, ale měl nemocnou ženu a neměl žádnou vhodnou místnost. Vzal ho tedy v bryčce do panského sídla Jana Simantonise. Dům pana Simantonise byl blízko Katedrály Panny a on sám byl přítelem a velkým obdivovatelem Nektaria. Mezitím starosta poslal někoho, aby upozornil Nektaria. V domě byl vždycky zařízený volný pokoj s ikonami a náboženskými knihami pro příležitost, kdy Nektarios byl ve městě a bylo již pozdě na to, aby se vracel zpátky po horské cestě.

Metropolitovi nabídli koláčky a čajové pečivo a navštívilo ho a pozdravilo několik málo kněží a církevních správců. Uplynulo několik hodin a byl již pozdní večer, když dorazil Nektarios na svém koni a pomalu stoupal po rozlehlém schodišti do domu. Vysoký věk a stálé starosti a pokušení si vybrali na Nektariovi svou daň a on byl nyní schopen jen pomalé chůze. Měl shrbená záda, byl bledý a často musel zastavovat, aby popadl dech. Navíc Nektarios trpěl silnými bolestmi kvůli problémům s prostatou.

Když Nektarios vstoupil do domu, požádal metropolita všechny, aby odešli, a on mohl s Nektariem hovořit soukromě. Tento rozhovor spočíval v hrozivém slovním útoku na Nektaria. A jelikož metropolitův hlas byl poněkud silný, paní domu si nemohla pomoci, aby neslyšela, co bylo řečeno, a to, co slyšela ji velmi vylekalo.

„Není vaším posláním stýkat se se ženami a sestrami. Zostudil jste biskupský titul. Mám proti Vám konkrétní obvinění. Jaká hanba! Zakazuji Vám to! Slyšíte? ZAKAZUJI! Okamžitě posílám vyšetřovatele. Způsobil jste obrovský skandál, skutečně obrovský skandál církvi.“

¹ Athenagoras pokračoval jako arcibiskup Ameriky a později se stal patriarchou Konstantinopolským.

Nektarios byl více než hodinu kárán, proklínán a napadán. Nehledě na to všechno, dokázal si Nektarios říkat sám pro sebe: „Kéz je požehnaná Tvoje duše, svatý biskupe.“

Venku mladý metropolitův diákon hlídal koroptev v kleci. Poblíž byli někteří ze služebníků rodiny Simantonisů, a jeden otevřel dveře klece. Aniž by chtěli, koroptev uletěla. Sloužící se velmi vylekali a začali křičet.

Ve stejnou dobu, kdy se přihodila tato událost, vracel se pan Simantonis domů z návštěvy svých polností. Viděl mladého diákona, jak hledí v zoufalství k nebi a rozzlobilo ho, že koroptev uletěla. Hned nato se rovněž rozlétly dveře od domu a pan Simantonis zjistil, že stojí tváří v tvář divoce vypadajícímu obličejí metropolity a smutné tváří svého milovaného duchovního přítele, jeho Eminenci metropolitovi Nektariovi.

„Vítejte. Stalo se něco, Vaše Eminence?“ zeptal se měkce s překvapením v hlase.

„Se všemi záležitostmi týkajícími se metropolity Pentapolského to vidím černě, a taky jsme právě zmeškali loď,“ řekl metropolita hlasitým, zlým a podrážděným hlasem.

„Nedělejte si s tím starosti,“ řekl statkář. „Jistě najdeme nějaký pokoj v hotelu.“

„Ne, zůstanu tady,“ odpověděl metropolita tím nejjedovatějším způsobem. „Stejně jsou hotely na Aegině jako ptačí budky.“

„Ale, Vaše Eminence, volný pokoj mám pouze pro metropolitu Pentapolského, tento svatý muž pobývá právě tady,“ odpověděl pan Simantonis tvrdohlavě.

„Prosím, prosím,“ žádal naléhavě Nektarios. „To nevádí, odjedu hned pryč. Prosím, nechejte zde metropolitu.“

„Ale Vaše Eminence, je večer; brzy bude naprostá tma a bojím se, že budete strádat. A co když začne pršet?“ hovořil pan Simantonis naléhavě.

„To opravdu nevádí. Nedělejte si starosti, znám dobře cestu a ona zná mne.“

Aniž by ztrácel čas, starý a slabý Nektarios odešel ke svému koníkovi a požádal sloužící, jestli by mu pomohli nasednout. O dvě hodiny později Nektarios konečně dorazil do monastýru. Očividně z něj byla fyzická i duchovní troska. Sestry hned poznaly jeho stav a bály se o něj.

Nektarios pohlédl k nebi a modlil se.

„Co se děje, Vaše Eminence?“ Plakala v úzkosti spravedlivá Xenie, ona slepá dívka.

„Nic se neděje. Jen mi prosím přineste vodu s citronem.“ zašeptal v odpověď. Protáhl si nohy, chytil se u srdce, tvář poznamenanou bolestí kvůli problémům s prostatou, zamířil Nektarios do své malé kanceláře.

Následující den vystoupal metropolita Meletios s velký doprovodem do monastýru. Zahrnoval mimo jiné množství kněží z ostrova, kteří měli své

osobní důvody k tomu, aby se obrátili proti Nektariovi. Mnozí se trápili kvůli aktuální prosperitě monastýru, domnívali se, že Nektarios profitoval na jejich úkor. Mysleli, že zádušní a prosebné bohoslužby o něž byl požádán, aby je sloužil, byly vzaty jim. Byli tedy přichystáni udělat cokoliv, aby ho dostali z ostrova.

Metropolita v monastýru kontroloval všechno. Jeho inspekce však nenašla nic protizákonného, nepřistojného nebo proticírkevního. Všechny sestry měly bledé, asketické postavy, které byly kdykoliv připravené a ochotné odebrat se do nebeského Království. Jejich duše ukazovaly strach z probíhající situace, a jejich oči sdělovaly hlubokou bolest mučednické prosby.

„Hm, zdá se, že se jedná o komplot ...“ mumlal si metropolita pro sebe. „Mimochodem,“ rozpovídal se trochu, „proč jste se dal do kupy s těmito ženami a tímto monastýrem, požehnaný? ...“

Několik kněží bylo našťvaných, že se metropolita Meletios očividně uklidnil a odjížděl s jiným přístupem než když tam přijížděl.

KAPITOLA XIV/4

Další šíp hodil zlý prostřednictvím prokurátora z Pirea, který navždy zneuctil všeho dobré. Prokurátor navštívil monastýr několik dní potom, co odjel metropolita. Jeho příjezd se podobal blížícímu se tornádu. Měl tváře zrudlé divokým hněvem, a doprovázeli ho dva policisté, pochodoval podél sester přímo k Nektariově malé kanceláři. V pozadí bylo slyšet volání monašek opakující Kyrie Eleison (Pane, smiluj se).

Rozrazil Nektariovy dveře, aniž by měl zdvořilost zaklepat, a upřeně se zadíval na starého muže. Nektarios nebyl otřesený, vlastně vetřelce přivítal se svým typickým úsměvem.

„Co hledáte?“ zeptal se Nektarios.

„Hledám Tebe, Ty ‚mnichu‘. Vybudoval sis tady harém a nejsi ani v rozpacích? Kdepak je studna, kam házíte bastardy, kteří se narodily těm údajně postřiženým sestrám? Ubožáku. Jsi nechutný.“

Nektarios smutně pohlédl na muže. Nebyl schopen nic říct, ačkoliv chtěl. Nedostávalo se mu slov. Vše, co byl schopen udělat, bylo zvednout ruce a pohlédnout vzhůru.

„Neumíš mluvit?“ křičel prokurátor.

Nektarios stále neodpovídal.

„Proč neodpovídáš?“ ječel a tloukl pěstmi do stolu.

Nektarios opět neodpovídal. Místo toho na něj jen nevinně a tiše hleděl jako dítě.

„Řekni, kde je ta studna, kam hážete děti. Okamžitě mi to řekni, nebo tě srazím k zemi, přišlápnu ti hrdlo a vytrhám ti vlasy a vousy, jeden po druhém, ty sprostý dědku.“

„Vaše Eminence,“ přišla spravedlivá Xenie s pláčem.

Nektarios neodpovídal. Modlil se.

Prokurátor to po krátké chvíli vzdal a obcházel monastýr a vyptával se sester, jedné po druhé. Zpovídal i nemocné sestry, dokonce i ochrnutou Euniki. Nařídil policii, aby hledala pod pokrývkami z obavy, aby tam nebylo schované mrtvě narozené dítě.

Pak se prokurátor vrátil k Nektariovi. „Zítra tě odvedu do vězení, dědku. Pamatuj na má slova,“ řekl rozzuřeně. „Pošlu také soudního lékaře, aby provedl vyšetření všech vašich zvrácených těl ... Běda ti, běda ti ,pašo'. Vyšetřovatel začne s dívkou, kterou sis namluvil nedávno, s Marií Frangoudakis.“

„Bůh ví, že všechno, co říkáš, je lež“, byla jediná Nektariova odpověď.

... pokračování příště

... předchozí části k dispozici na adrese: <https://sophia-orthodox.eu/>